

no tinguis res a les mans

Papers de Versàlia, Núm. Zero
Primavera 2010

« *Papers de Versàlia* »
Plaquettes de Poesia

Marcel Ayats, Josep Gerona, Esteban Martínez,

Quilo Martínez, Josep Maria Ripoll

Il·lustració de la portada:

*Retrat de John Keats a Roma, poc abans de la seva mort per tuberculosi al febrer de 1821,
fet pel seu amic Joseph Severn*

© *The British Library Board*

Casa Taulé
Carrer de Sant Joan, 35 Sabadell - 08202

www.papersdeversalia.com

no tinguis res a les mans

Papers de Versàlia, Núm. Zero

El número “Ara” va ser el primer de la sèrie de les plaquettes de *Papers de Versàlia*, l’hivern del 2001-2002. Amb la idea d’anar seguint una numeració alfabètica, no ens imaginàvem ni de lluny que acabaríem l’abecedari. Des del moment que aquest fet s’ha produït al mateix temps que una retallada dràstica d’ajuts econòmics, ens veiem obligats a tancar una etapa. Aquest número zero és, doncs, l’últim de la sèrie, si més no en el format que ha anat mantenint fins ara.

Si en els dos primers números només vam publicar-hi els que llavors érem els responsables de l’edició, en aquest últim hem cedit completament la veu a uns quants dels nostres vells mestres encara en actiu. Nascuts entre finals dels anys 20 i principis dels 40, els poetes aquí reunits, tots ells de reconegut prestigi, tenen en comú, a part del vincle generacional, una honradesa i una independència que els han situat al marge dels cercles dominants. També comparteixen el gust per la sobrietat expressiva i una tendència a la llibertat formal en cap cas incompatible amb el rigor. Els separen molts altres factors, secundaris però per als responsables de *Papers de Versàlia*, que sempre hem obert les nostres pàgines a tendències ben diverses. Ens reafirmem en allò que ja dèiem en la introducció al número “Ara”: “Al capdavall, ja fa uns quants anys que s’han acabat les proclames conjuntes i que el tret més comú entre els autors és, paradoxalment, una acusada consciència individual”.

És des d’aquesta consciència individual que els vells mestres aquí presents ens demostren que tenen molt a dir i que ens ajuden encara a tirar endavant: si avui tanquem una etapa, com hem volgut simbolitzar amb el número zero, confiem que no sigui només un final, sinó un nou inici que ens sorprengui amb gairebé no res a les mans, com ens recomanà Pessoa per boca de Ricardo Reis: “no tinguis res a les mans ni una memòria a l’ànima”.

MÀRIUS SAMPERE

Dibuix: Oriol Vilapuig

SIS INVOCACIONS A L'ANÒNIM

I

Ara és el cercle.
Ara és el cercle tancat,
ara obrim la pausa
per dir la breu història
d'un començament.

I sí, el nom és bo,
bo i dividit: són els deu dits
que s'endinsen en cuixes,
dues i llises, finalment obertes
sota savi plugim de llet amarga.

Inclina't, entra'm
més endins, més cap a mi!,
em demanes i ja ho saps tot:
l'hora més bona
és morir així, sense avisar.

II

La bèstia és la por animada.
Encara fuig del primer llamp,
el vell luxuriós. Ara mateix
retornava al cau
i l'alè s'espessia, i el grumoll
no es desfeia al pulmó, s'hi feia pedra.

Mirem-nos nus i sagrats.
Som la fi de l'esforç, la suor
ens ha ungit. El dia
d'avui ens revesteix de mels
i llepades. És l'amor
que transporten
la dent i la saliva.

III

Ara no, ara són els daus
que hem llançat aquest vespre
per mirar de dormir; s'han aturat
aquí, tots cinc, i no tenen cara.

Ni punts ni blancors, són els enigmes
evidents, les immobilitats
cúbiques, espais interromputs
cegament. També serien
l'atzar cansat de mi, mirades fredes
que fixen el fracàs
de la geometria.

I no guanya ningú. Damunt la taula
els dits retornen a les mans
i es pleguen.

IV

No, no hi ha misteri. Quin misteri
hi pot haver a la planta baixa?
Els quatre secrets
són, si de cas, la màscara primera,
la màscara segona, la tercera,
gairebé impossible, i el somris
universal de la màscara.

Ho he vist al mirall, com cristal litzem
en una sola mirada
el front, les galtes, les orelles,
la marca inconfusible de ser un hom.
Ara ja sé
que cadascú de nosaltres limita amb l'invisible.

V

Oh el benvingut, el sulfumant!
Cuita, desembussa'ns l'aigüera,
que els mals esperits s'hi acumulen
i m'obstrueixen els darrers amors.

No és casualitat, la vida.
Res no és casual si el vent ho porta,
si les ombres es queden,
si tot de sobte
plou i fa sol i les bruixes es pentinen.

VI

Ha passat molt de temps
i encara som els primers d'arribar.

Ens han crescut les ungles
i l'enfiladissa toca
les vores del cel. Les teulades
superen els ulls.

Però la mamella
raja i rajarà. Totes les cries
estan d'enhorabona.

Feliç, s'escampa
aquest murmuri: sabem que l'inútil
ens salva de l'extermini.

JUAN A.
MASOLIVER
RÓDENAS

Dibuix: Ramiro Fernández

COMO UNA AUTÉNTICA DUQUESA DE ANTAÑO
dispuesta a seguir enamorada de sí misma
a pesar de los avatares de los tiempos.
Vivió de espaldas a los sinsabores
de su generación y frente a los agravios
del espejo. Amaba también las flores
y los murmullos de la servidumbre
apenas iniciado su día de indolencia.
Fue fiel a su infiel marido y a sus amantes,
también a Dios y a algunos santos
de su devoción a los que favorecía
con un trato especial en sus oraciones.
Hubo muchas revoluciones en las calles
y en los palacios, pero ella siempre
se mantuvo respetuosa de cualquier orden
que la respetara. Y fue respetada
por su discreción, por su nobleza,
por su inofensiva decadencia compartida
con otras distinguidas damas de parecida
alcurnia. Impertérrita a los cambios
siempre efímeros, sólo alteró el orden
de su vida el día de su muerte. Legó
sus bienes al caudillo de turno
y hoy su ilustre y olvidado apellido
da nombre a calles, a plazas, a escuelas,
a academias de música, a certámenes
de poesía y a cementerios.
Sus hijos sólo heredaron la demencia
senil y una enfermedad venérea
al parecer incurable y que lleva
su nombre, ella, la señora del placer
sin expiación, la musa del Caribe,
siempre efímera y eterna como el amor
y las convulsiones sociales.

COMETIMOS LA TORPEZA DE FRECUENTAR
su jardín sin saber exactamente
si habíamos sido invitados. Güendalina
era árida para el amor, indiferente
a los infortunios que su extraña alegría
provocaba. Se alejaba a caballo por el bosque
que conduce a la playa y allí estábamos
los dos amigos, el que fui y el que soy,
esperando la aparición,
una sombra que recorría la playa
como una nube que se desvanece.
Sentada en su jardín bordaba, leía
con insolente indolencia libros
que luego arrojaba lejos de sí,
jugaba desnuda al tenis con el mayordomo
sin dignarse a saludarnos. O se acercaba
entusiasmada para abrazarnos y yo sentía
como un dolor el roce casual de sus pechos
en el mío. Y el amor crecía así
en la indiferencia, como setos que ciegan
la dulzura, como un cementerio de la memoria
donde Güendalina ofrecía inocente
sus encantos a la lujuria. Exaltación
de la belleza que son ahora palabras
estériles, un regreso al jardín del olvido
donde pacen caballos salvajes
abandonados como yo en el tiempo.

EL TIEMPO NO EXISTE
pero nosotros nacemos
y morimos en el tiempo.
Rosanna en el tren del Masnou
a Barcelona. Sus mejillas
tan risueñas como los pechos
que asomaban por la blusa,
como sus ojos de un azul
polvoriento encendidos
por el sol y mi mirada.
Roce efímero en la oscuridad
del túnel de Montgat.
Tedio los fines de semana
como si el tiempo flotase
en el vacío. La imaginación
es más audaz. Ahora son
sus mejillas, sus pezones,
su vientre, sus rodillas
de muchacha abundante.
Hablábamos del mar del verano,
de su padre ausente, de la costa
ligur, del color del tiempo,
de las flores violetas de la casa
de Pegli, de los cielos anaranjados
en el atardecer. Diego Vega, Lafau,
Ventejo lejanísimos, Ángel e Isabel,
Luis Maristany, Giménez Frontín,
mis padres, mis dos hermanas
y mi otro padre, el olor
de las flores podridas
en el cementerio, su luz
obscena en el silencio
de lo que ha dejado de existir.
Hogar de un tiempo inmóvil

que nunca dejará de ser el nuestro
pues los muertos viven
en lo que fueron antes de regresar
al vacío del no ser para siempre.
Las mejillas y los pechos de Rosanna
como una amenaza de eternidad.
Es en el no ser donde se borran
el ansia de felicidad, los deseos
siempre insatisfechos, el amor
que ahora vivo como si fuese
un alma, el estiércol que recogemos
para abonar las plantas de aquel
jardín, los trenes de Génova
y del Maresme, las palabras
que oíamos y que ahora escuchamos
y las procesionarias con sus cruces
a cuestras en este vía crucis infinito,
laberinto donde viven los muertos
ajenos a nuestro tiempo, al suyo,
al cielo que los ilumina, a sus nombres
escrito es las lápidas, al poema
de Pound abandonado en la tumba
de Juan Ramón Masoliver en Reixac:
*Vive en mí como eterno
ser del viento y no como
las cosas transitorias viven.*
Pero en el tiempo sin tiempo
no hay eternidad, ni viento,
ni palabras, y tan sólo nos quedan
las imágenes rotas
de un cuerpo en el abismo
aterido de muerte.

HAY MUCHA TRISTEZA EN EL PASADO DEL MUNDO.
Nos hiere la nostalgia de todos los paisajes
que no hemos conocido: amores, catástrofes,
sueños y fracasos. Nos llega un viento
parecido al de ahora, entra por las ventanas
cerradas, la oscuridad quema, huele
a hojas quemadas. Hay niñas muertas
mirándose en el espejo, esperando
el día del pubis y los secretos. Hay
carrozas, y sonidos negros de campanas
en el aire azul. Tiempo no vivido y tiempo
olvidado. Regresamos al pasado.
Nos buscamos como quien camina
por un mar despoblado pero lleno
de rumores de calles y de celebraciones.
Los peces en el lavadero, la lavandera
y su olor a jabón sin burbujas, a axilas,
a horquillas, a grasa de tetas. Y las cuchillas
en el florero, las pisadas de barro, las cunas
vacías, la arena en los pasillos y en las luz.
Vivir para volver continuamente atrás
en busca de la nada donde se encuentra
todo lo que almacenaba la memoria
y que ahora es dolor de ausencia y de futuro
sin azogue. Ya no hay campanarios,
pero las voces que nos llegan del silencio
acuden a la nada, nos abrazan.
Y yo cierro la puerta para siempre
olvidando lo que fuiste y con quién,
dolorosamente recordando como un bien
lo jamás vivido.

EN EL MARCO DE UNA VENTANA DE LA SALA
de estar veo encuadrado un abeto.
Si abro la ventana adquiere una nitidez
distinta. ¿En qué se diferenciaría
de una foto o de una pintura?
Cierro los ojos y en la memoria
aparece la misma imagen,
pero al abrirlos descubro unas hojas
de morera que se mecen junto
al abeto inmóvil. Sales desnuda
del baño y me sorprende
que tu belleza se mantenga
intacta y misteriosa para mí.
Pienso tu cuerpo en una foto
o en un cuadro: fieles tan sólo
a un instante antes de ofrecerme
las nalgas camino del dormitorio.
Cierro los ojos y no los abro
pues he descubierto algo
que no puedo decirte. Es el secreto
que me acerca a tu habitación.
En pleno mediodía, cuando
los nadadores están ya en la piscina
y nos llaman impacientes,
descubro por primera vez
en la luz de agosto la dulzura
de la obscenidad. Y si cierro los ojos
sólo oigo jadeos que borran
la imagen de tu cuerpo
desnudo en el sopor.

JORDI
PÀMIAS

Dibuix: Natividad Ayala

SANTA SOFIA

Esplendor bizantí:
Santa Sofia, cúpula del cel,
alada lleugeresa que gairebé aclapara,
somni de Teodora, emperadriu.
Van passar segles. I un dia sonà
a la vora del Bòsfor,
la veu del muetzi,
la música llunyana, que naixia
dels quatre minarets,
sentinelles de l'islam.

Santa Sofia: també jo
vaig fer-me fonedís en el teu joc
de contraforts, vitralls i mitges cúpules.
Em passejava, dins l'onada
de turistes, per l'alta galeria.
I em va commoure, sobretot,
la noieta alemanya, amb pits d'adolescent,
que mirava els mosaics escantellats,
amb una mena de tendresa sàvia.
Duia, fins als genolls, un vestit blanc, de blonda,
amb un cinyell finíssim... S'esborrà
la meravella de l'arquitectura,
davant la humana gràcia d'un àngel.
Santa Sofia.

EL REGNE DE LA PEDRA

Santa Jordi mata el drac,
a Capadòcia,
amb el temps aturat
en una cova fosca.

A la vall de Göreme,
les roques de basalt
les despentina el vent,
les foraden els anys.

Al penyalar hi havia
dervixos amb barret.

En la quieta dansa,
un jove albercoquer.
Amb braços turmentats,
prop, fileres de ceps.

A Capadòcia, tot
és abismal, estrany.
En la penombra dura,
Sant Jordi mata el drac.

RETORN

Amb un impuls exacte, l'avió s'enlairava,
un matí clar, des del minúscul
aeroport de Capadòcia.
La torre de control
era la pura raó tecnològica,
contra la fantasia delirant
dels penyals sense nombre.
Tancava els ulls i uns cavallers ombrívols
s'acostaven. Silenci de la pedra,
amb el cor foradat. Em garfien els sants,
al fons de les esglésies excavades
a la roca basàltica.
Dies enrere, em fascinaven
les planures del centre d'Anatòlia,
sota la llum crepuscular: la pàl·lida,
esblaimada catifa del rostoll
i la gran solitud, sense veu, del pastor
-vivent com els penyals i com els sants borrosos.

BOIRINA GROGA

Kafka: l'adolescent d'ulls clars i tristos.
Cabells fins, engomats, amb una clenxa
al mig del cap, coll fort de la camisa blanca.
I una elegant corbata, mal nuada.
Llindar del segle vint: una pau enganyosa
a l'Europa del vals i dels imperis,
que aviat s'esfondraran. Sembla una fosca
premonició del món que Franz albira
-el caos i l'absurd-, rere la rígida
ombra del pare, Hermann, ancorat a la platja
de l'Antic Règim. En la groga
borina tardoral de Praga, el noi
endevina la llarga maltempsada,
la desraó que venç, en un món sense Déu.

EL RABÍ DE PRAGA

Som a la llista de la Mort:
un personatge alt i pàl·lid,
com aquell que va veure el rabí Löw
a la porta del cementiri.
El savi mestre de la Llei
li arrabassà el paper fatídic.

Al cap d'un temps,
al bell mig d'una festa,
la néta més petita va donar
una rosa al rabí,
envoltat de deixebles. Tot seguit,
va caure a terra, fulminat.
En un pètal hi havia
la Mort -que s'amagà
en una gota de rosada.

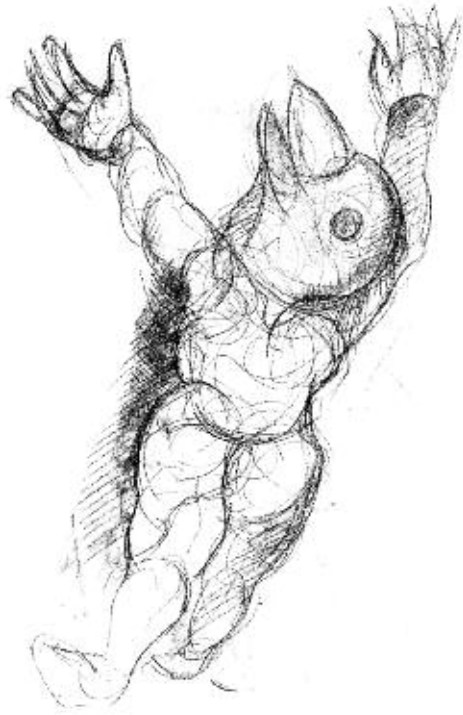
També nosaltres, algun dia,
amb una rara voluptat,
olorarem la flor que el *dolç*,
anònim *àngel de la mort* regala
al peu del llit, en la penombra.

VIL·LA BERTRAMKA

Als afores de Praga
la llum s'irisa, trèmula,
quan algú, invisible, fa sonar
un delicat piano, en una sala
amb miralls -que mostraren, anys enrere,
un àngel amb perruca,
a la Vil·la Bertramka.
Aquella música tenia,
en el goig o en el plany, la transparència
del cristall de Bohèmia.

Frantisek i la dolça Josefina
acollien el geni.

Avui el pianista i la cantant
es mouen rere la cortina lila:
ombres d'un temps feliç, que ressuscita
cada any, a la tardor, quan Don Giovanni
irromp a la ciutat, amb la immadura
gallardia d'un poltre -i amb la màscara
d'un home savi en embolics d'amor.

CLARA
JANÉS

Dibuix: Jerónimo Prieto

Y LA QUIETUD

Dije a la fuente seca
que el recuerdo del agua
se hallaba en el plano de la nube.
Llegó un viento
y lo barrió.
La claridad descendía...

¡Persigue las líneas
de su movimiento,
aunque sólo movimiento
alcances!
Tu boca se llenará
de aliento de vida,
y de jardines y números...

Pero, inasibles,
las cifras y las plantas
se fundían.

Dije a la fuente seca:
hay manantiales ocultos
incluso en campo baldío.

Y la quietud
es el punto microscópico
del movimiento
elevado al infinito.

PENSAMIENTO

para Ahmad Reza Ahmadi

Mudos los árboles,
muda la tierra,
sólo el peso
de esta absoluta nieve
indica una existencia.

El horizonte delimita
la hiriente ligereza
del vacío.

La materia se recluye,
huye del hombre
preso en sus sueños.

Y hasta el viento,
ensimismado, olvida
la dimensión tangible.

Nadie sospecha
que bajo esta nieve,
esta absoluta nieve,
un leve pensamiento
compone el himno de la gravedad
como una flor
secreta.

Lo intuye el cuervo,
que irrumpe en cielo helado
y se cierne
sobre el punto
donde, oculta, oculta
alienta.

TERCERO OCULTO

a Basarab Nicolescu

Descansar en el verde
de la selva,
en el pájaro que llama al alfabeto,
en las gotas de agua suspendidas,
que son letras
ajenas a concepto
y se posan en las hojas,
como un alado respirar
que apacigua
los turbiones oscuros
de la palabra.

Vuelva a mí la virginal llamada
de una forma
pura resonancia,
que cruza el corazón
y lo llena de luz comunicante
anulando los límites
que establece el otro
al enunciarse.

Y tú, cansada boca,
estate atenta
al secreto de las ondas
y aprende
transparencia.

RICARD
CREUS

Dibuix: Leonor Bescós

FINS I TOT ELS RELLOTGES DE SOL ARA

Quan he tornat avui al meu paisatge
 he trobat encara aquells arbres de sempre,
 les meves roques i les herbes salvatges
 que hi neixen cada any pel seu compte.
 No hi ha, però, els homes feinejant pels camps
 ni tampoc ningú no pastura ara
 mentre mira fix el ramat i l'horitzó.
 Només hi ha les distants estrelles
 que burxen els cels obscurs
 —sempre en queien i en naixien de nou
 en el cel d'estiu de la plana—
 i els planetes somorts que no es mouen
 com estels espatllats sense força.
 Suara quan m'he ajagut entre marge i rostoll
 no m'ha gronxat cap esquella i
 puc veure els cúmuls de bromes
 com s'estripen lentament al vent
 sense que el gos d'atura enjogassat
 em llepi la cara i m'obligui a
 serrar fort els llavis i a tancar bé els ulls.
 No hi són ni els homes ni els xais
 ni les eines forjades vora el camp
 i el cel s'ha partit amb el pas del reactor
 i per l'aigua del riu, entollat d'escuma fòssil,
 suren un estol de peixos panxa enlaire.
 Tant de dia com de nit els rellotges de sol
 han après a retardar-se i a espatllar-se com màquines.
 I, veus, fins i tot l'albada es retarda també ara.

EL MEU MÓN SE M'ESBORRA,
 se'm fa un poble estrany
 on cada casa perd el nom i
 es tanca l'adreça d'algú amb qui,
 a frec, vaig caminar un instant.
 El món creix i creix, amb carrers i
 persones de qui no en sé l'adreça,
 creix i alhora se'm minva.
 Al meu arxiu dels dies
 caduquen tantes dades,
 que em semblaven per sempre
 i jo volia eternes. I ara
 camino quasi sol entre
 paraules i veus que em sonen
 estrangeres i no acabo d'entendre
 i, ves, són les úniques d'ara.
 El món és viu, governen altres mots,
 d'altres ritmes, noves cançons,
 sóc jo qui resta deturat,
 entre el desig i els pensaments,
 i no sóc fet de pasta de nostàlgies,
 senzillament tinc els músculs cansats
 sense capacitat ni força
 per aferrar els mons nous
 que neixen i passen rabents,
 mons cadells deliciosament eufòrics.
 I jo àvid els sé intangibles, però tot i així
 corro i se m'escapen a dos dits de les mans.

SEMPRE M'HAVIES MIRAT
com totes les mares
quan miren el fill,
i jo, naturalment,
com un fill que mira la mare
només t'havia defugit la mirada
per amagar petites mentides
per no fer-te mal,
però tu endevinaves
el perquè de la meua
no mirada
i me la respectaves
i continuaves mirant-me
com totes les mares
quan miren els fills.
Em miraves i jo
et mirava i no et mirava
i no calia parlar-nos
tu continuaves mirant-me obertament
sense defugir-me la mirada.
Fins el dia que caigueres
ferida al llit
i el metge ens digué:
—És que ella no ajuda,
ja no vol viure més,
no us vol donar feina.
I, llavors, per primera vegada
em defugies la mirada.

AQUÍ EM TENIU
com sempre
amb l'intent impotent
d'escriure l'epíleg
de la meua vida
quan encara hi sóc present,
intent infaust,
ben inútil,
no vull fingir
un adéu fictici
no sóc hipòcrita,
vull l'adéu d'amor
quan no puc
eternament
posseir la vida,
i no em vull donar,
encara servo
l'immens desig
d'endins endins
posseir totalment la vida,
continc en mi
tot el passat,
el present viu i
l'avenir etern anhelat,
no us sé deixar
i aquí em teniu
fet despulla
de paper i lletra.

ANTONIO
GAMONEDA

Dibuix: Josep Gerona

EXTRAÑEZA EN TI

En el fulgor de los equinoccios, cuando descienden las apariciones y
[ciertos pájaros se suicidan al amanecer,
y otros, más tristes y lascivos, piensan, tan sólo piensan, en países negros
[y en las hembras nocturnas,
entonces cesa la escritura enferma y en ti se anuncian reinas naturales,
incandescentes, físicas.

En el fulgor de los equinoccios tú eres roja y solar, y estás ebria de
[ti misma; estás ebria y la música se desprende de ti.
Eres como el mar que se derrama sobre el corazón del pastor.
Tu desnudez hiende el temblor de los manantiales. Ardes en el extravío
[nupcial de las palomas.

Ámame en tu ceniza y en tus llamas, ámame.
Dame tu vientre, dame tu demencia, liba
en mis llagas.

JARDINES

Habrá cesado en el interior del lauro la melodía ronca de las tórtolas.

También habrán cesado en su avidez los córvidos amedrentados por el
[estertor del más breve, el que libó el ácido prúsico.

Quizá el lagarto agoniza bajo las violetas y,

abandonado por la lluvia, el jardín arde en un ascua amarilla

y el cemento enloquece bajo la corrupción de las cerezas

negras y ensangrentadas en el espesor del verano.

Aún existen otras posibilidades:

Quizá soy yo quien ha salido de sí mismo y estoy agonizando pero
[desconozco mi agonía,

y aquí, bajo los mantos de la furia volcánica,

sobre el cristal de sílice,

un resto frío de mi pensamiento entra

en el jardín de los desaparecidos.

MUJER DESNUDA

Tus cabellos descienden en un ala de sombra pero tu cuerpo fulge como
[la luz en el de la nieve.

Giras en ti misma como un planeta doloroso.

Mujer desnuda: arde

en ti la belleza y

su negación. Pronuncias

como un arpa discante

el último gemido.

Eres hirviendo y fría como el fruto del sándalo, eres indescifrable como
[los alabastros sirios.

Una rosa de fuego surge de tu vientre y

clamorosa se abre

en la sombra inguinal. Después, se adentra

en mis ojos. Allí

se calcinan sus pétalos.

HA VUELTO CECILIA

Hoy he visto a Cecilia. Su melena está llena de luz.

Ha crecido en silencio. Ahora es alta y delgada como las muchachas que
[habitan en las canciones antiguas.

Podría alcanzar los racimos del laureo, las cerezas negras que inmovilizan
[el corazón de los pájaros,

pero ella sabe que en las cerezas hierve el ácido prúsico y

no arrancará nunca cerezas.

Ya está en sí misma. Me reconoce sin mirarme por mi respiración y por
[la lentitud de mis pasos.

En ocasiones, sonrío y su sonrisa acaricia mi vejez; mi vejez cansada
[como un ave de plomo,

y, entonces, yo me siento hermano de las alondras, y

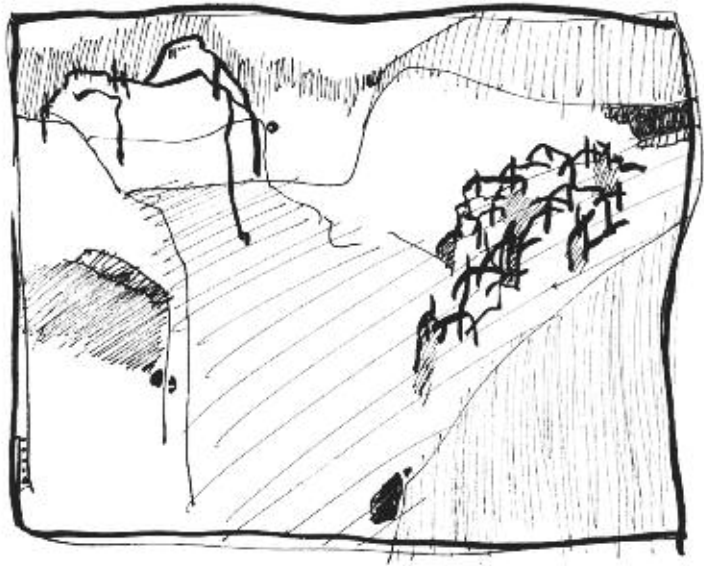
Cecilia vive en mí pero lo ignora.

Cuando sus ojos entran en mis ojos, soy yo quien vive en ella. Voy a
[mentir para decir la verdad: cuando esto sucede, yo no tengo ninguna
[necesidad de esperanza;

únicamente, cierro los ojos para que Cecilia no me abandone.

Después, atravieso despacio las horas y advierto

que, en mi cabeza, también está posándose suavemente la luz.

FELIU FORMOSA

Dibuix: Rodrigo Martínez

EL GOS DE BAUDELAIRE

*“... passa
el pobre gos de Baudelaire sense amo.”*

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Una muralla
d'odi que barra el pas
als nostres mots
han alçat a l'oest
els fills de la barbàrie.

Com si per sempre
més em pogués quedar
sense discurs...
Des de l'exuberància
d'altres poetes, dubto.

Llum indecisa.
La tarda: un dia més
després d'haver
viscut una altra pèrdua.
La ment que s'extravia.

A Antoni Clapés

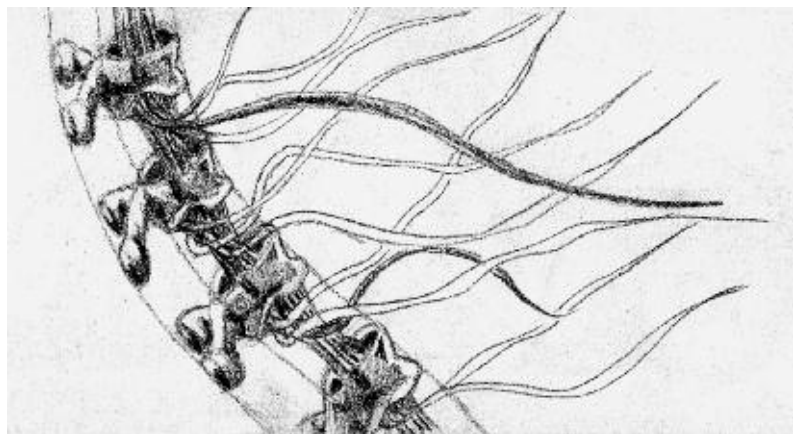
“Enllà, enllà”
et du la poesia
des del silenci
a l'espai del teus vers
que ens torna a un dens silenci.

Costa de vèncer
el rebuig que oposaven
gent satisfeta
o bé autosatisfeta
al teu rebuig, Artaud.

Què hi fa el paper
de música pautat
al vell prestatge?
Potser espera la música
que encara em viu a dintre.

Paul Klee

Redescobria
els fonaments autèntics
de la pintura.
La forma en si mateixa.
El color en si mateix.

JOSÉ
CORREDOR
MATHEOS

Dibuix: Marta Arner

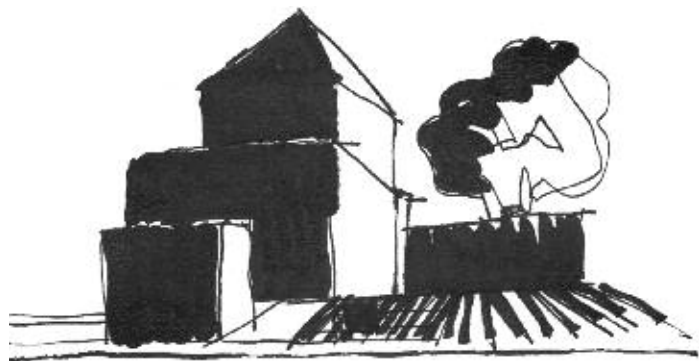
¿Qué es lo que se mantiene
secreto a plena luz,
cuando las mismas sombras
tienen cuerpo?
Ver, propiamente ver,
es siempre demasiado,
y tampoco tendrías
manera de expresarlo.
¿Pero no será éste
el último destino
de todas tus palabras:
hallar en el silencio
su total cumplimiento?

Esas barcas varadas
en la arena
se levantan, de pronto,
y surcan otras aguas,
hacia otras soledades.
Tú contemplas el mar
y sientes como crece
tu pecho a cada ola.
Te levantas ahora
y comienzas a andar.
Desde la orilla ves
como te alejas,
igual que si supieras
hacia dónde.

Paloma muerta,
¿es que sigues volando,
o, inmóvil, ahí, al paso
de los que van y vienen,
eres signo de un mundo
que renuncia a volar?

Toda agua es bendita.
La del mar, frente a mí,
que me llama, ola a ola.
El agua de esa fuente
que parece perderse,
pero viene a mi encuentro.
Bendito el sol también,
bajo los árboles,
al borde de la sombras,
cuando dejo pasar
los pensamientos,
mientras contemplo barcos
anclados en el aire.
Qué bendición, el agua,
el que yo pueda verla
a esta luz,
cercano el mediodía.
Todo ya, sólo canto.

MONTSERRAT ABELLÓ

Dibuix: Pep Sallés

NO RES NO ENS QUEDA

No res no ens queda
del que tant estimàvem,
sols unes ombres.

Quan els ulls tanco
veig el teu dolç somriure
que tot ho alleuja

i en obrir-los,
enllà de la finestra,
rodona i clara

la lluna em mira
i, encara que llunyana,
solitària m'acompanya.

CAU LA NIT

Cau la nit
en cercles d'agonia
al final d'un dia,
aparentment sense sentit.

I em nego a deixar-me
abaltir per la tristesa i amb
insistent afany busco encara
on trobar altres camins.

SOLA

Sola,
hi ha un silenci
que eixorda.

Damunt la taula
un ram de
margarides blanques
em fan companyia.

Davant meu el balcó
amb un esclat de geranis
del roig fosc al vermell
lluminós.

Arran de la porta
el lila de les orquídiess
i més enllà
el buit.

Sento el brogit del carrer.
És fals
que estiguis sola.

Penses en la mort,
tot és una metàfora.

COM DEFINIR EL GRIS

Com definir el gris
d'aquest cel que es liqua
en un blanc pal·lidíssim,
vora el color dens, rogec
del sol que es pon

i lent desapareix en
la penombra de la tarda,
que es mor, com les il·lusions
estavellades, en llargues nits
sense plenilunis.

I aquest calfred que sent.
I la brisa que li arriba.
I el vol·llis d'unes gavines
arran de la finestra ben oberta
cara el mar.

TOT HO VEIA TAN LLUNY

Tot ho veia tan lluny,
se li agombolaven els sentits
i ben endins desitjava ser dura
com una pedra, una roca.

I es desfeia en preguntes
que sabia que ningú
li contestaria.

Com n'és de difícil ser
sense fremir. No deixar-se
endur per la por,
per la incertesa.

Textos

Màrius Sampere
Juan Antonio Masoliver Ródenas
Jordi Pàmias
Clara Janés
Ricard Creus
Antonio Gamoneda
Feliu Formosa
José Corredor Matheos
Montserrat Abelló

Dibuixos

Oriol Vilapuig
Ramiro Fernández
Natividad Ayala
Jerónimo Prieto
Leonor Bescós
Josep Gerona
Rodrigo Martínez
Marta Arner
Pep Sallés

Amb la col·laboració de:

Aquesta última *plaque* de la sèrie s'ha acabat d'imprimir a Sabadell el dijous dia 10 de juny de 2010, a l'obra d'art de Grafmar, amb un tiratge de 500 exemplars.

Gremi de Llibreters de Sabadell
Llibreria Tècnica, Llar del llibre, Llibreria Paes.

